

Kroppar, dislokationer och politiska praktiker på YouTube¹

ANNA JOHANSSON, fil.dr, är biträdande lektor verksam vid HUMlab, Umeå universitet. Hon disputerade 2010 på en avhandling om självskada och identitetsskapande och hennes nuvarande forskningsprojekt handlar om kropp, sjukdom och hälsa i digitala miljöer.

Kroppen är ett tema som inte utforskats eller ens uppmärksammats särskilt mycket utifrån ett diskursteoretiskt perspektiv. I denna artikel vill jag därför försöka närma mig identifikationers förkroppsligade karaktär genom ett perspektiv inspirerat av såväl Ernesto Laclaus och Chantal Mouffes (t.ex. 1985, 1990) som av Jason Glynos och David Howarths (2007) verk.² Empiriskt bygger artikeln på ett material bestående av tretton videoklipp med tillhörande kommentarer, hämtade från YouTube under våren 2012.³ I dessa klipp behandlar unga kvinnor sina erfarenheter av självskada och – framför allt – den stigmatisering som självtillfogade sår och ärr kan innebära. Kroppar är med andra ord centrala i materialet: de är både medel för kommunikation och det som kommunikationen kretsar kring. Genom att resonera kring begreppet *dislokation* och Glynos och Howarths tankar om sociala praktikers fyra dimensioner, vill jag här undersöka vad diskursteorin kan hjälpa mig att se i min studie av videobloggandet.

FÖRKROPPSLIGADE KRISER

Att skada sig själv beskrivs ofta som ett sätt att hantera ett annars ohanterligt tillstånd. Känslor som upplevs kaotiska och hotfulla – såsom ångest, stress, panik, vrede – lindras genom den till synes aggressiva handlingen: ”Man gör det därför att ibland kan man inte kontrollera saker som händer i livet, och då hjälper det att ha en fysisk smärta som man kan kontrollera” skriver signaturen FluroUnderwear, och layala187 förklarar att ”[f]ör offer för sexuella övergrepp eller våldtäkt är det enklare att

hantera den fysiska smärtan än den känslomässiga och känslorna av totalt äckel när man får en flashback. Det [självskada] blir en distraktion från den typen av smärta”.⁴

Det som beskrivs i dessa och många andra utsagor kan närmast liknas vid en form av krissituation, där individen tvingas till en radikal handling för att orka eller kunna gå vidare (jfr Johansson 2010; Sternudd 2011). Jag vill prova att förstå denna kris med inspiration från det diskursteoretiska begreppet *dislokation*, vilket syftar på en brytpunkt som tvingar subjektet att konfrontera tillvarons kontingens eller tillfällighet – det faktum att saker och ting skulle kunna vara annorlunda. Laclau har använt termen för att beskriva omstörtningen av ett helt meningssystem, en form av strukturell förändring (se Laclau 1990:39ff), men begreppet har också överförts till mikronivå av Glynos och Howarth som förklarar dislokationen som ”a moment when the subject’s mode of being is experienced as disrupted” (2007:110). Analytiskt har termen ofta avsett omvälvningar i traditionellt politiska kontexter (se t.ex. Stavrakakis 2000), och en viss förskjutning är här ofrånkomlig för att undersöka vad diskursteorin kan tillföra i nya empiriska sammanhang och till ett etnologiskt perspektiv. Det känslomässiga kaos som föregår självskadehandlingen beskrivs i materialet emellertid som så omskakande att det i grunden tycks rubba subjektets förståelse av tillvaron. Därmed menar jag att det kan vara fruktbart att betrakta detta just som en dislokatorisk upplevelse.

En sådan kräver, enligt Glynos och Howarth, en omorientering i tillvaron. Krisen gör det helt enkelt omöjligt att fortsätta som tidigare; det blir nödvändigt att välja en ny riktning – och här kan alltså

skärandet, att bli en självskadare, vara ett sätt att handskas med situationen. Problemet är dock att denna praktik och identitet, och inte minst de efterlämnade märkena, tycks upplevas som stigmatiserande. Många av videobloggarna kretsar just kring det negativa bemötande som ärr och sår kan ge upphov till. ”Människor ska inte behöva bli förödmjukade... Jag har varit med om det för många gånger, och det gör verkligen ont när folk stirrar eller kommer med oförsämda kommentarer om ärr”, skriver exempelvis xsullengirlx, och i klippet *Bullied for having scars?* svarar bloggaren Downtownpatrol på en tittarfråga om vad man ska göra om man blir mobbad för sina ärr. Hon konstaterar: ”Om du går ut och visar dina ärr, då... du måste liksom vara beredd på att vem som helst kan komma att... attackera dig.”

Även om skärandet fungerar som ett sätt att hantera den initiala dislokationen, tycks alltså omgivningens reaktioner snarast skapa mer problem på sikt. Otaliga videoklipp med titlar som *Being comfortable with scars*, *Living with my self harm scars*, *self harm and showing scars* eller *Dealing with self injury scars* vittnar om detta. Kan man då se videobloggandet som ett sätt att handskas med dessa svårigheter och att utmana de begränsningar som den förkroppsligade krishanteringen medför?

OMORIENTERING VIA YOUTUBE

Jag började göra videor om självskada, eh, bara berätta min historia, min livshistoria. Jag jobbade på den tiden och gick igenom en riktigt tung period, det är liksom, jag började liksom med att göra videor när jag började få ett psykiskt sammanbrott. Så, det är en ganska konstig tidpunkt att börja göra filmer om sitt liv, men faktum är att det hjälpte mig, eh, mer än

att gå och prata med någon eller att prata med mina vänner, och jag fick en massa, eh... liksom, stöd på YouTube.

Så förklarar xsullengirlx hur det hela började och hur publiceringen av videoklipp har hjälpt henne. Det finns förmodligen många anledningar till att filmandet haft positiva effekter för både henne och andra bloggare, men en tänkbar förklaring är att publiceringen av ett YouTube-klipp (eller som i fallet med de flesta av bloggarna, en hel YouTube-kanal) kan fungera som en alternativ identifikationshandling (jfr Glynos & Howarth 2007:129 f), en omorientering i förhållande till den upplevda stigmatiseringen. Istället för att acceptera en positionering som konstig, avvikande eller "emo", öppnas här möjligheten att "stå för vem man är" – att framställa sig som trygg, stark och självsäker *trots* självskadandet.

YouTube som offentlig arena möjliggör dessutom kontakt med andra och en gemensam identifikation med utgångspunkt i den ärrade kroppen. Laclau (2007:36 ff) introducerar begreppet tom signifikant för att beskriva ett tecken som genom sin öppenhet knyter samman en mängd disparata identiteter. I materialet framstår de självåsankade ärren, en specifik form av kroppslighet, som just en sådan tom signifikant vilken länkar samman enskilda YouTube-användare. Downtownpatrol:s video *Should we hide our scars?* är ett exempel på detta, där både titeln och innehållet riktar sig till – och därmed skapar – ett "vi" med de kroppsliga märkena som gemensam nämnare.

Vad som särskilt kännetecknar videoklippen är emellertid att de försöker omdefiniera ärrrens betydelser och skapa en *icke-stigmatiserad* självskadeposition. "Hela poängen med den här videon är att bemöta stigmat från vissa riktigt jävla

okunniga människor", förklarar toxicpanda upprört i videon *Truth of Self Harm take 2*, och i flera andra videoklipp görs motstånd mot definitioner av ärren som frånstötande eller konstiga. 60reeve berättar exempelvis om hur bloggandet och öppenheten kring självskadan fungerat för henne:

För mig personligen, jag har förlikats med mina ärr och såna saker och jag tror... Om någon inte är okej med det eller inte vill se det, titta inte då. Eh, de flesta människor som känner mig vet att jag gör de här videorna, de vet att jag driver min mailsupport... Och de vet saker som jag har gått igenom för jag har gjort det till en del av, liksom, vad jag vill göra är att utbilda folk om det. Så uppenbarligen, ni vet, har jag inte gjort någon hemlighet av det, jag har säkert inte gått runt och sagt "jag skadade mig själv, jag skadade mig själv", *men* jag har sagt det, tidigare, det har jag, och berättat för folk om teorin bakom det. Om... ni vet, hur det börjar, hur man ofta fastnar i det, och en del av stereotypiseringen som man får, en del av stereotypiseringen är inte sann, jag försöker liksom lära folk allt om det. Och jag menar, genom det har jag uppenbarligen kommit tillrätta med mina egna ärr, och hanterar saker på andra sätt.

Att publicera videoklipp på YouTube kan därmed tolkas både som en del i omorienteringen efter en krissituation, och som ett utåtriktat motstånd mot stigmatisering (för liknande resonemang om så kallade pro-ana-sajter⁵, se Yeshua-Katz & Martins 2012). Glynos och Howarth påminner emellertid om att omorienteringar ofta är komplexa och att motståndspraktiker också kan införlivas i en dominerande diskurs.

I följande avsnitt vill jag därför gå vidare till den spänning mellan videobloggarnas synlig- och osynliggörande som i många fall tycks återskapa stigmat kring den ärrade kroppen.

DE FYRA DIMENSIONERNA

Glynos och Howarth urskiljer fyra ontologiska dimensioner av världen: den sociala dimensionen, den politiska, den ideologiska och den etiska. Dessa är närvarande i alla sociala praktiker och relationer, men vissa av dem kan vara mer framträdande än andra beroende på situation (Glynos & Howarth 2007:120). Sammantagna menar de att dimensionerna kan belysa vad som sker efter en dislokation; de riktar fokus inte bara mot *vilka* omorienteringar som följer, utan också mot *hur* dessa omorienteringar sker.

En avgörande fråga här är huruvida dislokationen, krisen, hanteras i enskildhet, eller om den ger upphov till ett offentligt bestridande av normer och någon form av kollektiv mobilisering (ibid. 2007:111). Dessa bägge olika handlings-sätt korreponderar mot den sociala respektive den politiska dimensionen på den vertikala axeln nedan, där social står för naturliggjord och politisk för problematiserad eller ifrågasatt.

Figurens horisontella axel, däremot, handlar om de sätt på vilka subjektet *förhåller sig till* tillvarons kontingens. Även om dislokationen rubbar subjektets värld och gör det uppmärksamt på att inget är

naturgivet eller självklart, betyder det inte nödvändigtvis att subjektet kommer att tillstå eller acceptera detta. I den mån sätet att förhålla sig till dislokationen inbegriper ett erkännande av tillvarons kontingens, eller en medvetenhet om att saker och ting skulle kunna vara annorlunda, beskrivs det med Glynos och Howarths terminologi som ett etiskt förhållnings-sätt. Men om subjektet istället ignorerar eller försöker skyla över detta faktum, kan man säga att den ideologiska dimensionen dominerar (ibid. 2007:111).

På vilket sätt kan då dessa fyra dimensioner hjälpa mig att förstå videobloggandet som praktik? Först och främst synliggör den vertikala axeln hur bloggandet kan fungera som en politiserad omorientering eller krishantering. I videoklippen utmanas normer, och det valda mediet innebär dessutom att detta sker offentligt.⁶ Videobloggandet – som praktik, teknik och medium – tillgängliggör här den potentiellt icke-stigmatiserade identiteten som trygg och självsäker trots ärrn. Hur bloggandet ska ses i förhållande till den horisontella axeln är däremot mindre entydigt.

DEN IDEOLOGISKA DIMENSIONEN: OSYNLIGGJORDA MÄRKEN

Medan många av videobloggarna är skarpt kritiska mot stigmatiseringen som de menar sig råka ut för, fokuserar flera av dem samtidigt explicit på hur man kan gå tillväga för att dölja ärr och sår. "För att inte utsättas för diskriminering på arbetsplatsen, i skolan, och i sociala situationer, måste jag täcka över mina ÄRR", skriver xsullengirlx som i ett inlägg ger tips om vilka specifika klädesplagg, armbvärmare och handledssmycken som kan användas

Figur hämtad från Glynos och Howarth (2007:112).

för att dölja de kroppsliga märkena. Liknande rekommendationer återkommer i många videoklipp. Tips om våtdräkter att använda vid simning och strandbesök traderas mellan användare, och RiversOfCrimson ägnar exempelvis en video åt instruktioner för hur man kan bleka ärr med hjälp av vitamin E.

Viktigt att påpeka är att sådana tips varierar med försäkringar om att var och en själv måste välja om han eller hon vill visa sina ärr eller inte. Ingen vill tvinga någon att dölja. Men jag skulle ändå påstå att förekomsten av dessa klipp, med tips och rekommendationer, framställer den o-märkta kroppen – den som passerar som hel, frisk och normal – som den önskvärda.

Samtidigt som argumentationen syftar till att stärka den som råkar ut för stigmatisering, läggs ju också en stor del av ansvaret på den drabbade själv. Tendensen finns i xsullengirlx:s utsaga ovan, och Downtownpatrol inleder dessutom sin video om mobbning genom att säga: "Det [mobbning] är inget som jag personligen har upplevt, mest därför att jag har långärmat hela tiden". Med andra ord: hon har själv vidtagit åtgärder som gör att hon slipper problemet. Det hon valt att göra är helt enkelt att gömma sina märken (och med tanke på att Downtownpatrol är en populär bloggare, som tittare till och med vänder sig till med sina frågor, kan man föreställa sig att ett sådant yttrande har en normerande effekt).

I de allra flesta bloggarna konstrueras den icke-stigmatiserade självskadepositionen således parallellt med idén om den omärkta kroppen som önskvärd. Kroppen osynliggörs, inte bara utanför nätet utan också i själva videoklippen. De flesta klipp följer nämligen ett liknande mönster: skaparen, oftast en ung kvinna, sitter framför

kameran och pratar till tittaren. Vanligtvis syns bara ansiktet, möjligen överkroppen, och så en bit av rummet bakom. Även om bloggaren alltså visar sig i bild, och även om videoformatet ger möjlighet att använda sig av både språkliga, visuella och ljudmässiga element, är kroppsligheten på många sätt frånvarande. Inga sår eller ärr visas inför kameran.

Trots att bloggarna argumenterar mot stigmatisering, återskapar många av dem alltså i praktiken den ärrade kroppen som problematisk, eller som något som ska gömmas undan för att man ska kunna passa in eller passera som normal. Samtidigt som videobloggandet har tydliga politiska dimensioner (man kritiserar det normsystem som stigmatiserar), rör sig flera bloggare därmed fortfarande inom en diskurs som förlägger problemet till individen och som konstruerar den märkta kroppen som oönskad (man upprätthåller normsystemet).

Att flera av bloggarna dessutom aktivt skyler över kontingensen, det vill säga att de resonerar på sätt som bagatelliserar de egna investeringarna i detta normsystem, framgår när amy1w1 säger "jag tycker det är frustrerande på sommaren men jag brukar, jag *gillar* ändå stora säckiga tröjor", eller när 60reeve motiverar sitt klädval: "Man ser mig ganska ofta i sånt som huvtröjor, långa t-shirts och armband. Bara därför att jag faktiskt *gillar* att ha på mig sånt."

I samtliga ovanstående exempel skulle jag därmed säga att omorienteringen sker på ett sådant sätt att den ideologiska dimensionen hamnar i förgrunden. Man lyfter fram det problematiska i normerna som stigmatiserar, men man gör ingenting för att ändra dessa normer. Det finns emellertid också spår av andra förhållningssätt i materialet.

DEN ETISKA DIMENSIONEN:
SYNLIGGJORDA MÄRKEN?

En video av CAMillekolXX försvinner från YouTube endast ett par dagar efter att jag sett den. Det uppenbarligen kontroversiella klippet bygger, precis som de flesta andra bloggar, på att skaparen berättar om sina erfarenheter av självskada. Skillnaden är att CAMillekolXX visar upp sina ärr mot kameran och dessutom räknar dem högt, ett efter ett. Att många tittare reagerar starkt syns i kommentarsfältet, och det som provocerar mest tycks vara det som uppfattas som CAMillekolXX:s uppmärksamhetssökande och självcentrerade framtoning. Till största delen handlar detta om hur hon i videon förhåller sig till sin kropp. Ärr och sår som syns i bild tenderar nämligen ofta att betraktas som förskönande eller uppmuntrande till självskada – vilket innebär att dessa inte bara konstrueras som skamliga, utan också som hotfulla och potentiellt farliga.

CAMillekolXX:s video är visserligen inte den enda jag sett som innehåller bilder av självskadeärr eller sår. Det finns också enstaka andra bloggare som visar sina ärrade kroppsdelar, men ofta sker detta i anslutning till berättelser om hur de skäms över och vantrivs med sina kroppar. Snarare än att fungera destigmatiserande tycks sådana klipp syfta till att utgöra avskräckande exempel för personer som ännu inte kommit lika långt i självskadekarriären. Detta skiljer dem från CAMillekolXX:s video, där ingen skam antyds i förhållande till den egna kroppen och där ärren aldrig omtalas som problematiska.

Ytterligare ett fåtal exempel bestrider både i tal och i praktik det normsystem som definierar vissa kroppar som onor-

mala eller oönskade. Lozzamogz har exempelvis klippt in en rad stillbilder av sin ärrade kropp i en video. Hon förklarar: ”Jag funderade på om jag skulle visa er mina ärr eller inte för jag är fortfarande ganska besvärad över dem, men jag tänkte att, varför inte, jag gör den här videon för att visa att det inte är något att skämmas över, man är den man är”. Och Downtownpatrol berättar om sin reaktion då YouTube valde att plocka bort en av hennes videor:

Det som hände var att jag gick in på min YouTube som jag gör varenda dag och så... eh, det här meddelandet kom upp på skärmen och sa typ ”du har fått en varning på ditt konto och din video om självskadeärr har tagits bort för att den var chockerande och stötande”. Eh... den är uppe nu igen, för jag fick sagt vad jag tyckte om att de tog bort den och de la upp den igen. (– –) Det är lite kränkande om någon säger att, liksom, en del av dig eller ditt förflutna, för det är ärr, det är inte sår, men i alla fall, vad det stod var att mina ärr var chockerande och stötande... och folk borde inte se dem, och jag borde inte visa dem för folk. Och det sa bara så mycket om vad folk tänker... om ärr och självskada. Om jag inte ens kan lägga upp dem på YouTube, vad säger det då om vad folk, typ... i den riktiga världen skulle känna om vi alla gick till skolan och jobbet och allt med typ kortärmat och sänt?

Till skillnad från i de allra flesta av bloggarna, där stigmatiseringen visserligen ifrågasätts (politisk dimension) men där upphovsmakarna ändå accepterar och anpassar sig till kategoriseringen av kroppar som normala och önskvärda respektive onormala och oönskade (ideologisk dimension), syns här en tydligare medvetenhet om att det också finns andra sätt att se på det hela. Detta skulle med Glynos och Howarths modell kunna beskrivas som att de ovanstående exemplen befinner sig närmare den etiska dimensionen.

Vad som blottas här är emellertid den betydelse som medieplattformen har för återskapandet av normer och kategoriseringar. På YouTube finns möjlighet för tittare att anmäla klipp som anses stötande eller olämpliga, och videor som bryter mot sajtens policy kan utan vidare plockas bort. Hur kroppen (och förhållningssättet till kroppen) gestaltas kan därmed vara avgörande för om man alls tillåts ta plats på denna arena. Och trots att det alltså förekommer försök att visa på andra möjligheter, kvarstår det faktum att identifikationen som icke-stigmatiserad självskadare i de allra flesta fall bygger på ett osynliggörande av identitetens själva utgångspunkt – den skadade kroppen. Även om videobloggandet kan beskrivas som en potentiellt politisk praktik, är det en politisk praktik där den ideologiska dimensionen i Glynos och Howarths schema dominerar.

AVSLUTNING

Så, vad har då de diskursteoretiska resonemangen tillfört materialet och mitt perspektiv som etnolog? Jag ser inte Glynos och Howarths schema som en analysmodell i sig självt, men jag skulle säga att det underlättar en översiktlig kategorisering av praktiker som kanske tydligare än den traditionella kulturanalytiska tematiseringen kan rikta fokus mot frågor om social förändring och stabilisering. Att tänka kring praktiker utifrån de fyra dimensionerna kan därmed fungera bra som ett första steg i analysen. En fråga att gå vidare med skulle därefter vara att undersöka *varför* människor investerar i vissa förhållningssätt men inte andra – och vilka diskurser eller fantasier som styr de sätt på vilka människor omorienterar sig

efter en krisupplevelse. Här finns ytterligare möjligheter att utveckla tillämpningen av det diskursteoretiska perspektivet på mikronivå för att studera krishantering i termer av identifikationshandlingar – och på så sätt "etnologifiera" eller lyfta fram sociala och kulturella perspektiv på ett område som annars ofta tenderar att psykologiseras och medikaliseras.

NOTER

- ¹ Artikeln är en del i ett större projekt finansierat av Knut och Alice Wallenbergs Stiftelse, där jag inom ramen för forskningsprogrammet Media Places studerar kropp och sjukdom i digitala miljöer.
- ² Det diskursteoretiska perspektivet har ibland kritiserats för att lägga alltför stor vikt vid det språkliga, men faktum är att teorin omfattar även materiella aspekter av tillvaron. Laclau och Mouffe poängterar just att man inte kan skilja på lingvistiska (diskursiva) och icke-lingvistiska (extradiskursiva) praktiker (1985:107). De skriver vidare att "in our interchange with the world, objects are never given to us as mere existential entities; they are always given to us within discursive articulations" (Laclau & Mouffe, 1990:103). Att jag närmar mig kroppen utifrån en diskursteoretisk ontologi innebär därmed att jag riktar fokus mot de meningsskapande praktiker som gör kroppen begriplig. Det sätter görandet i fokus, vilket passar väl med ett etnografiskt fokus på mikropraktiker (jfr West, 2011).
- ³ Dessa videoklipp ingår i ett mer omfattande material som insamlats genom sökningar på begreppen *self harm* och *self injury*. Artikeln baseras på ett urval av de videoklipp som uttryckligen fokuserar på sår och ärr.
- ⁴ Samtliga empiriska citat är översatta från engelska till svenska.
- ⁵ Pro-ana är en förkortning för pro-anorexia, ett fenomen som debatterats sedan det tidiga 2000-talet och som kortfattat innebär ett försvar för anorexia som självvald livsstil snarare än sjukdom (se t.ex. Boero & Pascoe, 2012; Casilli, Tubaro & Araya, 2012).
- ⁶ Faktum är att Glynos och Howarth (2007:105)

menar att ifrågasättanden måste ske med hänvisning till en viss princip eller ett visst ideal för att kunna ses som politiska. I relation till det empiriska materialet skulle en sådan princip bakom kraven på destigmatisering kunna vara ”alla människors lika värde”. En annan skulle kunna vara ”ansvarsfrihet på grund av sjukdom”.

REFERENSER

- Boero, Natalie & Pascoe, C.J., 2012. “Pro-anorexia communities and online interaction: Bringing the pro-ana body online”, in *Body & Society*, vol 18:2, 27–57.
- Casilli, Antonio A.; Tubaro, Paula & Araya, Pedro, 2012. “Ten years of ana: Lessons from a transdisciplinary body of literature on online pro-eating disorder websites”, in *Social Science Information*, vol 51:1, 120–139.
- Glynos, Jason & Howarth, David, 2007. *Logics of Critical Explanation in Social and Political Theory*. London: Routledge.
- Johansson, Anna, 2010. *Självskada: En etnologisk studie av mening och identitet i berättelser om skärande*. Umeå: h:ström – Text & Kultur.
- Laclau, Ernesto, 1990. *New Reflections on the Revolution of Our Time*. London: Verso.
- Laclau, Ernesto & Mouffe, Chantal, 1985. *Hegemony & Socialist Strategy*. London: Verso.
- Laclau, Ernesto & Mouffe, Chantal, 1990. “Post-Marxism without apologies”, in Laclau, Ernesto (ed.), *New Reflections on the Revolution of Our Time*. London: Verso.
- Sternudd, Hans T., 2011. “The discourse of cutting: Regaining control and meaning making”, in Sternudd, Hans T. & Tumini Angela (eds.), *How Does it Feel?: Making Sense of Pain*. Oxford: Inter-Disciplinary Press.
- Stavarakakis, Yannis, 2000. “On the emergence of green ideology: The dislocation factor in green politics”, in Howarth, David; Norval, Aletta & Stavarakakis, Yannis (eds.), *Discourse Theory and Political Analysis: Identities, Hegemonies and Social Change*. Manchester: Manchester University Press.
- West, Karen, 2011. “Articulating discursive and materialist conceptions of practice in the logics approach to critical policy analysis”, in *Critical Policy Studies*, vol 5:4, 414–433.
- Yeshua-Katz, Daphna & Martins, Nicole, 2012. “Communicating stigma: The pro-ana paradox”, in *Health Communication*, doi: 10.1080/10410236.2012.699889.

Videoklipp

- 60reeve: *Being comfortable with scars* (<http://youtu.be/SK3nO6-DiCw>, 26 februari 2012).
- 60reeve: *self harm and showing scars* (<http://youtu.be/bABNf6RyEVM>, 8 mars 2012).
- Achildatheartforever: *Should we hide our SelfHarm scars?* (http://www.youtube.com/watch?v=QkUZt7eKW-k&feature=youtube_gdata_player, 6 mars 2012).
- amy1w1: *Living with my self harm scars* (http://youtu.be/Ocx6Wd_N0lw, 6 mars 2012).
- CAMillekolXX: *cutting myself (show scars) part 1* (http://www.youtube.com/watch?v=GfZWqEL32i4&feature=youtube_gdata_player, 23 februari 2012).
- Downtownpatrol: *Bullied for having scars?* (<http://youtu.be/1NeXiTmPcGy>, 13 mars 2012).
- Downtownpatrol: *Should we hide our scars* (http://www.youtube.com/watch?v=TM_f9IBDsC4&feature=youtube_gdata_player, 6 mars 2012).
- lovthewiccan3fl: *Dealing With Self Injury Scars* (<http://youtu.be/caIvpGzSZys>, 16 mars 2012).
- lovthewiccan3fl: *Swimming with Scars* (<http://youtu.be/dtLszKFPEL4>, 16 mars 2012).
- Lozzamogz: *Living & Coping with Self Harm Scars* (<http://youtu.be/Zl86CprcXNk>, 29 augusti 2012).
- RiversOfCrimson: *How To Hide(or get rid of) Scars... [Directions In Description!]* (<http://youtu.be/bK1h9-RltuE>, 7 mars 2012).
- toxicpanda: *Truth of Self Harm take 2* (<http://youtu.be/LLm94C316ZA>, 20 februari 2012).
- xsullengirlx: *Hiding self injury scars* (<http://youtu.be/ZtBreLql3ZA>, 27 mars 2012).

SUMMARY

Bodies, Dislocations and Political Practices on YouTube
(*Kroppar, dislokationer och politiska praktiker på YouTube*)

This article explores the benefits of political dis-course theory in the analysis of self-harm video blogs. It is argued that a reworked concept of ‘dis-

location' (e.g. Laclau 1985, 1990; Glynos & Howarth 2007) can shed light on the chaotic experiences prior to the act of self-harm, and it is further claimed that this act, as well as the practice of video blogging, can be seen as responses to the dislocatory experience. On the explicit level, the videos often challenge the stigma of self-harm, and especially the stigma of self-injury scars. However, drawing on Glynos and Howarth's four dimensions of social practices (social, political, ethical, ideological), the article demonstrates how

many of the video blogs simultaneously contest and conform to this stigmatisation. It is suggested that a categorisation according to the four dimensions can be used as a first step in the analysis of social practices.

Key words: self-harm, online video, identification, body, discourse theory.

Anna Johansson, PhD, Assistant Professor, HUMlab, Umeå University, Umeå, Sweden.